

РЕШЕНИЕ

№ 3321

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 18.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6869** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Р. Х. Т., чрез адв. А. Ч., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение № 1040-21-454/19.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата му с вх. № 39411/30.12.2019 г. срещу разпореждания № 214-00-4723-2/06.06.2019 г. и № 214-00-4723-3/06.06.2019 г. на ръководителя по осигуряването за безработица.

В касационната жалба е изложено становище за незаконосъобразност на обжалваното решение и потвърдените с него разпореждания, като жалбоподателят счита, че при издаването им са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че в хода на административното производство органа не е извършил проверка за наличието на предпоставките, обуславящи упражняване правото на обезщетение за безработица. Изложени са съображения за незаконосъобразност на заличаването на осигурителна информация за жалбоподателя. Иска се отмяна на обжалваното решение, както и на потвърдените с него разпореждания. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ. В депозирана писмена защита процесуалният представител на жалбоподателя излага допълнителни съображения, обуславящи незаконосъобразност на оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С. – град, в съдебно заседание е представляван

от юрисконсулт. В депозирано писмено становище и чрез процесуалния си представител ответникът оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, а решението потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Р. Х. Т. е подал Заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица № 214-00-4723/24.08.2016 г., с което е поискал да му бъде отпуснато парично обезщетение за безработица. Към заявлението е била приложена заповед № 043/29.07.2016 г. за прекратяване на трудовото му правоотношение с [фирма], подписана за работодател от С. И..

Във връзка с подаденото заявление е постановено Разпореждане № 214-00-4723-1/30.08.2016 г. на ръководител на осигуряването за безработица, с което на жалбоподателя е отпуснато ПОБ в размер на 14,50 лв. дневно, за периода 29.07/2016 г.

При осъществен последващ служебен контрол по спазване на осигурителното законодателство, със Заповед № ЗР-5-21-00273160/12.06.2017 г. е възложено извършване на проверка от контролните органи на НОИ на осигурителя [фирма]. В хода на проверката е изготвен Протокол № ПТ-5-21-00273160/12.06.2017 г., в който било посочено, че при посещение на адреса на осигурителя било установено, че същият е непознат на живущите на адреса. В отговор на поискано от СДВР съдействие, с писмо вх. № 1029-21-3838#399/19.07.2017 г. ТП на НОИ С.-град е уведомено, че С. В. И. – управител на [фирма] е починала на 15.07.2016 г.

След поискана информация от НАП с писмо вх. № 1029-21-3838#423/10.08.2017 г. ТП на НОИ С.-град е било уведомено, че за 2015 г. и 2016 г. от [фирма] не са били подавани годишни данъчни декларации и годишни финансови отчети.

В рамките на извършената проверка е била поискана информация за дружеството и от ИА „Главна инспекция по труда“, предвид обстоятелството, че след 15.07.2016 г. от дружеството не са подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО за 52 лица, изплащани са парични обезщетения за временна неработоспособност поради заболяване, за бременност и раждане на 5 лица и парични обезщетения за безработица за 38 лица. С писмо изх. № 17250899/27.09.2017 г. от Г. уведомили ТП на НОИ С.-град, че Х. М. И. – дъщеря на С. В. И., и М. М. И. – неин син, са декларирали, че „не знаят майка им да е имала фирма и не са упълномощавали никого във връзка с тази фирма“. Със заявление А. М. Х. – син на С. В. И., заявил, че също не знае тя да е имала фирма, не е „разписвал документи от името на фирмата, не е приемал или отказвал наследство“. Установено е, че за периода 15.07.2016 г. до 14.08.2017 г. уведомленията по чл. 62, ал. 1 КТ са били подавани по електронен път от управителя – С. И.. Във връзка с установеното, Г. сигнализираща СРП, като в сигнала до СРП е било посочено, че в тримесечен срок от смъртта на управителя не е вписан нов управител.

За резултатите от проверката е бил изготвен Констативен протокол № КВ-5-21-00532644/05.03.2019 г. и са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00539203/18.03.2019 г. на основание чл. 3, ал. 3 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените от тях лица, както и от самоосигуряващите се лица да се заличат подаваните от [фирма] данни по чл. 5, ал. 4 КСО, касаещи 113 лица, сред които и жалбоподателя Р. Т..

С Разпореждане № 214-00-4723-2 от 06.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработицата, разпореждането от 30.08.2016 г. за отпускане на ПОБ е било отменено. С Разпореждане № 214-00-4723-3 от 06.06.2019 на ръководителя на осигуряването е отказано отпускането на ПОБ по чл. 54а КСО на жалбоподателя.

Двете разпореждания са били обжалвани пред Административен съд София-град, който със свое определение № 1321/17.02.2020 г., по адм. д. № 193/20 г. е оставил жалбата без разглеждане и я е изпратил на директора на ТП на НОИ С.-град по компетентност.

С Решение № 1040-21-454/19.06.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град жалбата е оставена без уважение като неоснователна.

Решението е било връчено на жалбоподателя на 25.06.2020 г., видно от приложеното на л.32 известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на Р. Х. Т. срещу № 1040-21-454/19.06.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ КСО разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол. Съдът приема, че оспореното решение и потвърденото с него Разпореждане са издадени от материално компетентни органи в кръга на правомощията им.

По отношение възражението за нарушение на чл. 26, ал. 1 АПК, поради неучастието на жалбоподателя в производството по издаване на задължителните предписания, съдът намира, че същото е неоснователно. Това е така, защото страни в административното производство по издаване на задължителните предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО за коригиране на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, са контролният орган и осигурителят, като последният се явява единствен адресат на задължителните предписания. Поради тази причина, неоснователно се твърди в жалбата, че в това производство е следвало да участва и жалбоподателя. Неговите права и законни интереси за защитени, чрез правото му да обжалва съответното издадено в последствие разпореждане.

Неоснователно е и възражението, че са нарушени разпоредбите на чл. 102, ал. 2 вр. чл. 99, т. 2 КСО, тъй като в случая Кодексът за социално осигуряване се явява специален по отношение на общата уредба по АПК. Разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2 КСО предвижда възможност влязло в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица да бъде изменено или отменено от органа, който го е издал. Това изменение или отмяна не са обвързани с конкретен срок.

По отношение материалната законосъобразност на решението, съдът намира

следното:

Съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Съобразно чл. 54а, ал. 3 паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до териториалното поделение на Националния осигурителен институт подадено по електронен път с квалифициран електронен подпис или с персонален идентификационен код в Националния осигурителен институт, или на хартиен носител в съответната дирекция "Бюро по труда". Според ал. 4 на същата разпоредба паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако: 1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; 2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата. От цитираната разпоредба е видно, че за да започне изплащането на обезщетението от датата на последното прекратяване на осигуряването трябва да са налице кумулативно предпоставките по т.1 и т. 2, а именно заявлението да е по дадено в тримесечен срок от датата на прекратяване на осигуряването, както и лицето да се е регистрирало в Агенцията по заетостта в срок от 7 работни дни.

Между страните не се спори, че С. В. И., представляваща осигурителя „Б. С.“ е починала на 15.07.2016 г. В тази връзка съдът приема, че представената заповед № 43/29/07/2016 г. за прекратяване на трудов договор № 072/13.07.2016 г. се явява неистински документ, тъй като обективно няма как заповедта да е издадена и подписана на посочената в нея дата и от лицето, посочено като неин автор.

В тази връзка, обстоятелствата, станали известни на органа при извършената проверка на осигурителя имат характера на нови данни, поради което е налице хипотезата на чл. 54ж, ал. 2 т. 1 КСО – когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица и т. 2 - паричното обезщетение за безработица е неправилно отпуснато или неправилно е отказано отпускането му. В случая не са налице данни и доказателства жалбоподателят да е започнал упражняване на трудова дейност и същият не е бил осигурено лице по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО. С оглед на това, правилно е отменено разпореждането за отпускане на парично обезщетение за безработица, тъй като правото на такова обезщетение се преценява с оглед посоченото в заявлението.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена. за сумата от 100 лева. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Х. Т., чрез адв. А. Ч., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение № 1040-21-454/19.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата му с вх. № 39411/30.12.2019 г. срещу разпореждания № 214-00-4723-2/06.06.2019 г. и № 214-00-4723-3/06.06.2019 г. на ръководителя по осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Р. Х. Такова да заплати на Национален осигурителен институт сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: